

PAPILLU

—I per què la vâreu matar la vostra dona?

—Perquè sempre deia que li agradaria sortir als diaris i no sabia com fer-ho.

Disbauxes confidencials

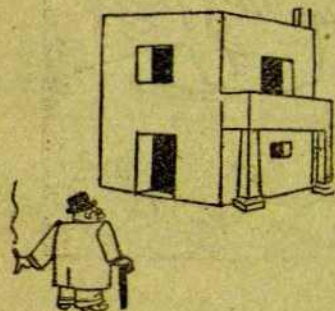
ARQUITECTURA MODERNA :: ::

L'arquitectura moderna a base de blocs de ciment armat i obertures quadrades, ha trobat uns defensors acèrrims que volen imposar-la contra el gust voluptuós i afiligranat dels propietaris, que fins avui, s'entendrien amb els xalets suïssos i els semi-gòtics de rajoles de València i vidrets de colors.

Com que afortunadament el modernisme no ens ha pujat al cap, només d'imaginar un carrer de torres quadrades de ciment armat, sense una línia original, ni un relleu, ni una filigrana, l'ànim se'ns encongeix i ens imaginem habitants d'una necròpoli amb els nínxols convenientment numerats per tal de no entafurar-nos a la casa del veí, feta amb el mateix motllo que la nostra.

Fins avui tot el que era uniforme i feia fortor de sèrie ens revoltava. Ara l'última paraula del modernisme consisteix en què tot sigui lineal i auster.

L'austeritat del ciment armat, però, ens xeringa i mal per mal preferim aquells xalets suïssos de color de carbassa i persianes verdes amb vidres de colors imitant les «mones» de Pasqua.

ELS TANGOS ARGENTINS I EL FLAMENC

En aquest dilxós país de sol i d'alegria triomfen sempre les coses sentimentals i ploraneres. Disposats a entendre-nos amb

el que sia, farts de romansos, de saetes, de malaguenyes i de soleares, els tangos argentins ens han vingut com l'anell al dit per renovar un xic les emocions usuals amb les quals les llàgrimes es resistien a brollar.

Els tangos argentins sobrepassen de molt el trasbalsament que ens causava el flamenc. El campo santo del flamenc comparat amb la càrcel obscura de les cançons argentines ja no té força ni commou. Els argentins són més punyents i més emotius. L'esponja que tots portem al clatell es desfà en inundacions cada vegada que un argentí es desfà com un bolado cantant allò de:

«Ateme sargento
y póngame cadenas
si soy un delincuente
que me perdone Dios.»

o bé quan amb el cor nusat i expirant canta allò altre que fa:

«Por ti he pasado entre rejas
la mitad de mi existencia
dejadme que llore mis penas
y será tu penitencia.»

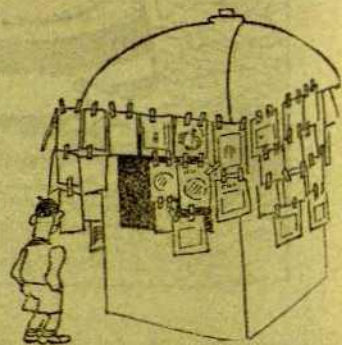
Els pobres flamencs, per no veure's desbancats del tot, han tingut de transformar-se i aprendre els tangos argentins més dolorosos i més tràgics, i convenientment disfressats han començat a cantar cançons del Plata.

Es el millor que podien fer i creiem que el traspass no els haurà estat gens difícil.

I com que la qüestió és plorar i no poder resistir l'emoció per nosaltres, vengam alegria! i disfrutem ara que és l'hora.

ELS QUIOSCS D'ESTENDRE DIARIS ::

Els quioscs d'estendre diaris ofereixen un aspecte encoratjador. Prop de dues mil publicadores la roba ofereixen els seus a les altres per agulles d'estendre la roba ofereixen els seus encisos als desenfainats. I els desenfainats se n'aprofiten. Els que abans mataben l'estona contemplant com espurgaven els arbres o com soterraven els cables de la companyia telefònica,

avui, davant d'un quiosc d'estendre diaris, no donen l'abast i tenen el temps just per anar a dinar i tornar-hi.

Es calcula que actualment surten trenta dues publicacions per minut i són innombrables els quiosquers que tenen camioneta per arribar puntualment a tot arreu.

El més trist, però, és que els quioscos d'estendre diaris únicament esgoten les existències els dies de vent.

GUNDEMARO RECOLONS

EN EL REPLA DE LA ESCALA

El senyor Quimet se'n va a fer una visita—la primera visita—a en Peret i la Ramona.

Se'n hi va un xic emocionat. El cas no és per menys. En Peret i la Ramona fa quinze dies que són casats i és ell, el senyor Quimet qui l'ha fet el casament.

—Amb quina alegria els abraçaré!—es diu tot pujant l'escala—. Em quedaré a dinar amb ells... I que n'estaran de contents quan em veuran. A mi tan sols deuen la sefa felicitat. Po-brissons! I què se'n varen casar d'enamorats!

El senyor Quimet anava a trucar a la porta del pis quan sent una exclamació inesperada.

—Poca vergonya!

A la que en segueix un altre:

—Descarada!

—Caram!—es diu el senyor Quimet tot estranyat—. Són ells! Sembla que es barallin!

Des del replà se sent el diàleg:

—Taül!

—Bruta!

—Dropo!

—Xarxó!

—Gamarús!

—Berra!

—I pensar que m'he casat amb un gandul, cul de cafè!

—I pensar que m'he unit amb una bacona, malgastadora!

El senyor Quimet va per trucar.

—Això no pot ésser. Això és una baralla de lluna de mel que acabarà amb el petoneig de costum. Deixem posar-hi pau...

**Gran Sastreria
LAIETANA**
LA DEL RELLOTGE

Trajos per a home
Uniformes de totes
menes
Aquesta casa no te
més que una
norma

Satisfes als seus Clients

GRAN LUXE : CORTE IMPECABLE
ELEGANCIA : GENERES SELECTES
PREUS ALAMBICATS

El Corte LLADOS
s'imposa!

Via Laietana, 40-BARCELONA

Però sent quelcom que no li fa gràcia.

—Ah! Si ara truqués aquí, a n'aquest brètol de senyor Quimet que em va enredar fent-me casar amb una bagassa, li giraria la cara d'una plantofada!

—Ah! No me'n parlis d'a-

quest beneit de senyor Quimet. Gràcies a ell m'he casat amb un mort de gana! Quan l'arreglari s'endurà senyal de les meves ungles!

El senyor Quimet se'n torna escales avall.

—Bah! Fet i fet, val més menjar al restaurant!

LA BEGUDA

Era un senyor de molt mal geni en Palomeras. Per això, quan anava a casa el barber, cap oficial el volia servir.

Aquell dia, en Palomeras va entrar amb cara de prunes agres i feia poc que el fadrí havia començat a servir-lo, quan exclamà el poc agradós client:

—Carai!

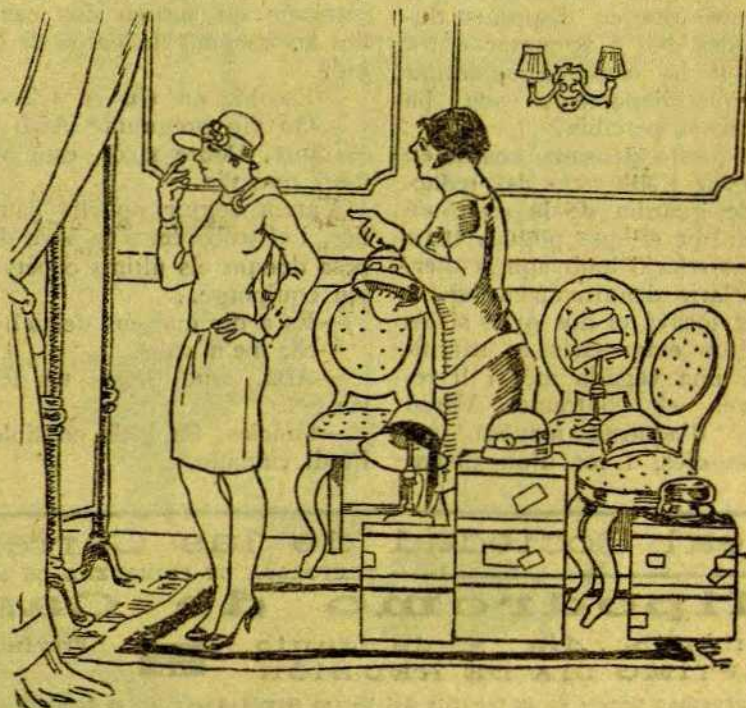
—Què té?

—Que m'ha tallat. Vet aquí el que fa la beguda!

El barber, somrient, li contestà:

—Posa la pell molt sensible, sí, senyor...

En Palomeras no es va ferir per un miracle.

—Aquesta rosa del barret li treu deu anys de sobre.

—Ah, sí? Doncs, posi dues roses més.

INTERVIU IMAGINARI

PIERRE CLAREL, ABANS
DE MARXAR ENS VOL
DIR: «ADIOS»

Quan el telègraf ens anuncià l'acabament del contracte del popular Clarel amb els del Teatre Nou, tot seguit ens disposàrem a no deixar escapar l'esmentat ballari excèntric sense haver-lo anat a entrevistar per tal que ens parlés d'alguna cosa de les que li passen.

Ens férem l'efecte que acabant-se-li el contracte agafaria els trastets i tocaria el dos, no pas precisament perquè fos aquest el seu gust i desig, sinó perquè era de suposar que els empresaris del Teatre Nou, cansats de la seva actuació (que, a dir veritat, la primera vegada que va venir quan la revista «Charivari» ens va agradar molt a tots, però que ara ja es començava a fer una miqueta pesat), no estarien disposats durant més dies a aguantar-lo i a pagar-li la crescuda quantitat que quotidianament, cada dia diàriament percibia.

D'aquesta pensada nostra en va sortir l'obligació del redactor de guàrdia de la casa, de vigilar tot el que pogués tenir alguna relació amb aquest afer, i d'aclarir definitivament si en Clarel tocava el dos o bé si els abnegats empresaris es sacrificaven una vegada més i li renovaven el contracte. Varen passar d'aquesta manera uns quants dies, i tot d'un plegat

un dia a sobre la taula de la redacció hi vàrem trobar una nota que deia: «En Clarel ja ha acabat el contracte i l'actuació. El contracte no serà renovat i com que ja ha acabat l'actuació, vol dir això que ja no actuarà més. Això que no actuarà més vol dir que plegarà i si plega no treballarà cap més dia.»

SÓTANO BAR

El lloc més popular i més clàssic del parel·lel
Tothom que vol menjar bé i barat i els que es-
timen el veritable marisco i els embutits mi-
llors van a aquesta casa
EL MILLOR I MÉS BARAL DE BARCELONA
RONDA SANT PAU, 4 - TELÈP. 2791-A

Davant d'una nota contundent, clara i aclaratòria com aquesta, no ens va quedar altre remei que espavilar-nos i córrer cap al teatre a veure si ens sabien donar raó d'on el podríem trobar. Quan nosaltres hi entràrem en sortien dos camàlics arrossegant un parell de baguls.

—Escolti, on viu en Clarel?

—On viu pregunta? Això no és viure. Pobre xicot, està més mort que viu.

Vàrem seguir aquells camàlics, i el trobarem a la seva dispensa donant els últims copets al seu equipatge.

—Es a dir que ens deixa?

—Sí, me'n vaig.

—Així, que tingui un felici viatge.

—Gràcies. Faré els possibles. Perdi cuidado.

—I ara cap on va?

—De moment cap a Lió, cap a casa.

—Vostè té casa a Lió?

—Sí, sóc armer. Tinc una botiga d'armer.

—I doncs, per què no en fa i s'entreté anant per aquests mons de Déu amargant la vida dels espectadors i privant que un altre ocupi el seu lloc i es guanyi la vida?

—Doncs miri, perquè la meua vocació és l'anar a voltar món i fer d'artista de revista que conquista y no hay mujer que se resista cuando pone así la vista.

—Sí que és interessant.

—Demés d'això sóc estudiant. Tinc un grapat d'assignatures aprovades de la carrera de medicina i tampoc em decideixo a acabar-la.

—Mal fet.

—De totes maneres, ja me'n cuidaré. Tinc ganes d'acabar-la per poder fer uns números nous a les revistes on jo treballi, i quan torni a Barcelona tinc de donar el cop.

—Oh! Això vol dir que pensa tornar?

—De seguida ben bé, no; però qualsevol estona d'aquí un parell d'anys, aleshores sí. Ara la gent ja comença a estar tip de veure'm i d'aquí dos anys ja estaran més a to i aleshores ja els tornaré a agradar.

—Què pensa fer?

—Acabar la carrera de medicina, i com que amb els meus

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA DE 1923

Hipódromo de Casa Antúñez

Domingo, día 3 de Junio
SÉPTIMO DIA DE REUNIÓN

Premios: Vallvidrera, Lussunariz, Pagodine,
José Pons y Arela, Ebro (11,750 Ptas.)

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 23

Servicio especial de Tranvías y Autobuses

coneixements abarcaré la generalitat d'especialitats, faré uns *stecks* de revista que consistiran amb una visió humorística d'una clínica. Aleshores em dirigiré al respectable públic i li diré que seguiré les demostracions de la meua perícia experimental amb els espectadors que es prestin.

—Faltarà que s'hi avinguin.

—Ja ho crec. Treballaré a meitat de preu. Així la gent estalviarà peles venint amb mi, l'assistència serà més numerosa i l'empresa em podrà donar un sou més crescut.

—La «combina» no està mal. De totes maneres perdoni que li digui, però jo dubto que vostè sigui capaç de fer una operació ni que sigui d'apendicitis.

—Ja ho crec que sí. Ara li demostraré fent-li a vostè mateix una trepanació de tercer grau.

Com que ja treia unes eines una mica esfereïdores, amb l'estilogràfica a una mà i les quarilles a l'altra apretàrem a córrer escales avall. En Clarel, veient que no ens podia atrapar, es

va limitar a sortir al balcó i a cridar-nos:

—Adiós.

Nosaltres, mig tranquilitzats, aixecàrem el braç amb el mocador als dits i bellugant-lo primer a un costat després a l'altre, volguérem significar:

—Bon vent i barca nova.

Ara, que no sabem si ens va entendre, perquè en Clarel és francès. JOSEP JOAN I ASE

PPETROPILO VEGETAL

Detura la caiguda del cabell i treu la caspa
BETRIA :: HOSPITAL, 113

UN HOME DE VIDA

Entre els convidats a festa major de Tordera hi havia aquest any passat un pagès que no coneixia l'hora de dir prou un cop s'havia entaulat en un diari de gran festa.

Entre any no menjava gaire, la qual cosa feia que quan venia una diada i un convit pogués fer un paper superior sempre al dels altres convidats.

Aquest any, a Tordera, va batre el seu propi record. Després de menjar-se dos plats curulls d'arròs amb pollastre, musclos i congre, dos plats de peix amb suc, amb el corresponent pa sucat, un plat d'estofat, un de conill i un quart de pollastre rostit, amb escarola i ensiam, i després de menjar-se unes bones postres de dolços i fruita, va tenir ocasió d'entrar a la cuina, on, amb la confiança que hi havia amb la casa, se li va oferir un plat de crema que no havia sortit a taula perquè ja ningú podia dir fava.

El pagès, posat a menjar, i entresuat d'aquella manera, es va mirar el plat de crema i va prendre l'acord de cruspí-se'l.

Havia arribat a la meitat, quan entrà la mestressa i li digué:

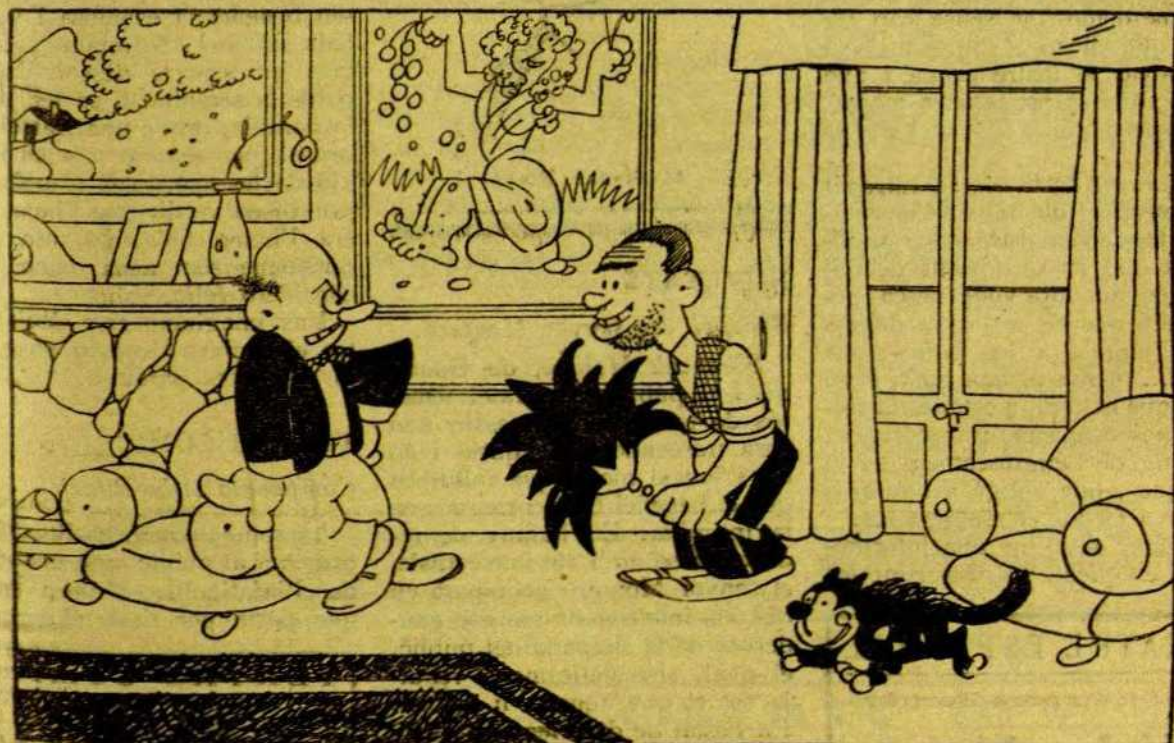
entrà la mestressa i li digué:

—Caram, Pep! Ja us la podreu acabar aquesta crema?

—Ja ho crec!

—No sé pas com us ho fareu!

—Sí, miri, a còpia de pa!

—Una persona que no sàpiga expressar-se de manera que els altres l'entenguin és un idiota! M'heu entès?

—No, senyor.

TEATRES, TITELLES

TEATRE ROMEA

«El marit de la viuda», d'en Roure.

A cada estrena d'en Roure els crítics diuen el mateix: «No és amb obres així com es pot salvar el teatre català». Convindria que en Roure un dia els digués: «I per què no, el salven vostès, el teatre català? Jo, tinc prou feina a casa.» Només d'imaginar la perplexitat dels crítics ens freguem les mans de satisfacció. Els crítics, davant d'una pregunta tan directa, no tindrien més remei que respondre: «Veurà... Nosaltres servim per criticar i no per crear. Si poguéssim crear, no criticariem.»

Es quasi segur que no hi hauria polèmica. El senyor Roure podria demostrar sense cap esforç que ell no té cap obligació de salvar el teatre català i que l'únic que es proposa es recrear el respectable i treure'n el que es pugui.

El marit de la viuda, estrenat el divendres davant de l'apuntador, tres acomodadors, sis amics de la casa i una dotzena de crítics, és una obra vodevilesca, però amb tots els respectes deguts a la moral, a les bones costums... menys al bon gust. Però com què distreu, a estones fa riure i no encaparra, transcorregué en mig de l'engrescament de la «claqué», que obligà a l'autor a sortir a fer-los el *rendez-vous*.

L'obra obtingué una interpretació excellent, sobressortint les

senyores Vila i Fremont, la senyoreta Rodríguez i els senyors Daví, Nolla i València.

No és amb obres com la del senyor Roure com es pot salvar el teatre català, però només hi manquen crítiques com les que li fan per acabar-lo d'ensorrar.

ALEXANDRE NOLLA

NOVETATS

Benefici del senyor Montero.

S'estrenà *Molière*, de Goldoni, i el públic es retraïé, temeros de què li encolomessin una cosa transcendental. Aquest i no altre fou el motiu que influí en què el benefici transcorregués en la intimitat. En l'afany de reconciliar-se amb els intel·lectuals, el senyor Montero no reparà en què els intel·lectuals tampoc gaudeixen de la simpatia del públic, el qual, sistemàticament, rebutja tot el que aquests li alaben. En l'estat de desorientació absoluta motivat per la intransigència gairebé absurda dels crí-

tics, el públic, encara no li alaben una obra, s'escama i es guarda d'anar-la a veure encara que sigui de Goldoni. I és que els intel·lectuals, amb una violència incomprensible, enlloc d'orientar el públic a les bones transigir en determinats moments, l'han tractat de hurro de solemnitat i han arribat a mancar-li el respecte.

Això ha soliviantat el públic de tal manera que n'hi ha prou que li diguin «això és bo» perquè, en senyal de protesta, es quedi a casa tocant el gramòfon o llegint el diari.

I el senyor Montero, que estava convençut que l'Humanitat li agrairia el sacrifici d'haver estrenat una obra de Goldoni, en veure que a la nit del seu benefici la espaiosa i ventilada sala del «Novetats» presentava un aspecte desconsolador, perdé la serenitat i, en fer ús de la paraula, digué una frase que restarà per sempre més en l'arxiu de les anècdotes teatrals:

—Ibsen va dir que l'home sol era l'home feliç. Jo, amb els pocs que som aquí, també em considero feliç.

Ens imaginem com devia estar el senyor Montero quan va dir aquestes paraules.

TEATRE COMIC

Companyia Alba-Bonafé.

La companyia Alba-Bonafé es presentà al públic amb una obra de l'infatigable Muñoz Seca, que porta per títol «La mala

TEATRE ESPANYOL

C.ª Sampere-Bergés

Vida Nova

TEATRO COMICO

La Mala Uva

Por la compañía Alba-Bonafé

uva». El senyor Muñoz Seca, un dels dos desprestigiadors de la classe periodística. Un dels dos comediògrafs sense cor que han tingut la gosadia de burlar-se de la premsa conscient.

El públic, però, que el que vol és riure, no es preocupa que l'autor sigui un criminal sense entranyes o un arcàngel, amb tal que l'obra el distregui, amb «La mala uva» tingué ocasió d'expansionar-se i riure de valent.

Aquesta obra del senyor Muñoz Seca és un enfilall de xistos més o menys dolents—n'hi ha de dolents de solemnitat, de caràcter greu i d'esgarriñosos—que més que una companyia que la representi mereix un Ramper que la reciti.

La companyia Alba-Bonafé, que gaudeix d'unes simpaties il·limitades, interpretà l'obra amb aquella alegria que els caracteritza i el públic rigué i aplaudí de valent trencant-se de riure cada dos minuts.

MES BENEFICIS

Benefici d'en Sampere a l'«Espanyol» i estrena de «Vida Nova».

Benefici d'en Barreto al «Talia» i estrena d'«El viajante en cueros».

A l'«Espanyol» l'èxit fou sense música, però constituí un esdeveniment.

Al «Talia» l'èxit fou amb música i constituí també un esdeveniment remarcable.

Els amics del gra fort estan d'enhorabona; nosaltres, també.

Endavant les atxes i l'alegria, que quan passa, convé aprofitar-la.

PANORAMA TEATRAL

Aquesta setmana ha estat moguda en el bon sentit de la paraula i els teatres no han tingut un moment de descans. Les estrenes i els debuts de companyies s'han succeït i nosaltres no hem pogut donar l'abast. A més de les obres esmentades més amunt, cal que registrem altres esdeveniments, que han commogut el món teatral.

Al «Goya» va debutar-hi la

JOAQUIM G. PARREÑO

Xirgu amb l'obra d'en Cintet Benavente «No quiero! no quiero!» i el teatre s'omplí a vessar d'un públic selecte, entre el qual destacàvem nosaltres. Vetllada triomfal amb aplaudiments, ovacions i engrescament.

Al «Poliorama» debutà la companyia Prado-Chicote, representant de la gràcia castissa i la sal madrilenya, estrenant l'obra d'en Vargas «Los lagarteranos». Fins l'apuntador es trencà de riure i el públic restà satisfet de valent.

Al «Barcelona», l'obra dels Quintero «Tambor y cascabel» omple el teatre cada nit i la companyia Díaz-Artigas surt a ovació diària en premi a la seva insuperable interpretació.

Al «Principal Palace», on l'Irusta, en Fugazot i en Demare tenen el públic subjugat, hi debutà una cupletista mexicana (?) i amb un xic més hi ha una inundació de tomàtecs.

No ens resta sinó dir que el debut d'en Borràs a «Novetats»

fou un èxit i això està dat i benèit i no cal que en parlem més.

★ ★ ★

«IN EXTREMIS»

Un marí va tenir un dia la pensada d'anar a confessar-se i va anar a trobar el rector del poble. Després que hagué fet balanç dels mil i tants pecats comesos en sos anys de navegació, va exclamar tot satisfet:

—En canvi, senyor rector, he comès una acció molt bona.

—Ah, sí? Quina?

—He convertit un moro.

—Bé, molt bé! Això farà que et siguin perdonats molts dels teus pecats. Conta'm, conta'm com va ésser...

—Veurà. Un dia estava a coberta, quan sento cridar: «Un home a l'aigua!» Pregunto, i em diuen que el que havia fet el capbuçó era un metge moro que teníem al vaixell. Jo que sí, que em tiro a l'aigua i l'agafó pel coll en el bell punt que anava a fer l'ànec. Li aguento el cap enfora i li dic: «Tu creus en la Mare de Déu?» «No—respongué—. Sóc moro!» Jo, llavors, li enfonso el cap, fent-li beure uns quants glops més d'aigua. En sentir-lo espeternegar, el torno a treure. «Creus en la Mare de Déu?» «No... buff! No... buff! Ja... t'he... buff! dit que... buff!, sóc moro!» Repeteixo l'operació, deixant-lo a dins una estona. Quan el trec, gairebé no pot dir fava. «I ara, creus en la Mare de Déu?» «Sí, sí... buff!, treu-me!» I vet-ho aquí.

El senyor rector volgué saber com havia acabat la cosa.

—Bé! I després fou bon cristià? Perquè la conversió fou un xic forçada...

—Ca! Un cop s'hagué convertit, el vaig deixar anar. Com que ja era cristià, sap?, se'n va anar de dret al Paradís! Veritat que és una bona obra portar una ànima al cel?

G. ALOMAR

ARIBAU, 5

De 12 a 3 i de 5 a 8

VÍAS URINARIAS

Curació més ràpida
NOU TRACTAMENT

HOY DÍA: FRENTE AL LICEO
HOY NOCHE: BANCO NÚM. 10
DEL PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA

ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
ENEMOS PINXO PARA ATENDER
LAS RECLAMACIONES

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1471

DE LA NATA SALE EL QUESO

Lema: *Tinc tanta sang que a les cinc tinc son.*

CONFUCI

Sabéis, por uno de aquellos castales, ¿cuál es el colmo de un corto de vista? Pues es mirar a Francisco y Ber...nardo.

Y sabéis, puestos ya en plan de estudios filosóficos, ¿cuál es el amo ideal para un obrero que se envigüe?

Pues es el amo...naco.

Y, a ver si sabéis ¿cuál es el oficio más galante?

Pues el de zapatero, porque siempre... en los pies de usted.

¿Y el colmo de la limpieza?

Sonar un duro.

Ahora, basta de mandangas y garlemos en serio.

Este año, la primavera nos ha hecho tigo. Ha estado fula y nos ha levantado la camisa. ¡Si ya uno no se puede fiar de nadie!

Ayer, un señor como cale, bien plantado, con langosta y sombrero de copa, me hizo un sombrero. A la cuenta, pensé, te toma por otro, pues este peine es lo conejo.

—¿Usted me conoce? —le hice, con aquella media risa.

—Ya lo creo, gato de los frailes! Usted es Buendía, el más pieza de los periodistas.

—Uva.

—A propósito: ¿quiere dejarme cinco nabos?

Toqué pirandón con aquella prisa, no por nada, no, sino porque me esperaban unos amigos.

El colmo de la mentira es entrar en una tienda, pagar con una moneda de plata y decir «cobre».

No hagan caso si desbarro un chico. Hay una flavia que me hace la alita y me tiene atabalado. Pero lo que me empuja es que se dice Luz. Ayer mismo le compré un brazo de gitano y se lo di a él raspa—que es una acelga soleada—para que se lo diera.

—Oiga, Caralampio. Deseo que dé a Luz...

Bueno: me dijo el nombre del puerco, asegurando que era honrada...

Y luego, no me decidí a casarme con la fulana, porque yo tengo la costumbre de dormir a oscuras y no me sabría acostumar a dormir con Luz!

El colmo de un esmolet es vaciar una caja de caudales.

Y plego por hoy. Mañana será otro día.

BUENDIA Y GASSOL

ANUNCIO

GATOS DE TODA CLASE

se venden

Especialidad en gatos de los frailes y en gatos de mar.

Boniden, 614, zapatería

(No les extrañe que en una zapatería vendan gatos. Es zapatería y al par galtería.)

Muestra del Diccionario de «El Día Bético», que estamos engiponando

(Tenemos ya 229 palabras)

Ambición. — El futuro de un niño; el pasado de un hombre. (Eh, qué tal?)

Amor. — Una enfermedad que empieza con una calentura y acaba con un bostezo. (Pueden subir de pies.)

Cerebro. — Parte de la anatomía que sirve para regularizar nuestras acciones; pero que casi bien nunca funciona bien.

Edad. — Lo que da más valor a los vinos y menos valor a las mujeres. (Uva.)

Esposa. — Lo que adquiere un hombre que no tiene ninguna preocupación en el mundo para tener algo que le haga la guitza.

Libertad. — Estar libres de cosas que no nos gustan para ser esclavos de las que nos hacen pieza.

Monólogo. — La conversación de una mujer con su esposo. (Lo sabemos por experiencia.)

Mujer. — Una obra magistral de la cual todo hombre quiere poseer un ejemplar. (Y algunos, dos.)

No. — Forma femenina de sí.

Optimista. — El que no le importa lo que le suceda, siempre y cuando no le suceda a él.

Peluquero. — Artista famoso cuya obra maestra es la xerrameca.

Ropa. — Lo que los hombres se ponen para cubrirse y las mujeres para exhibirse.

Solterón. — El hombre que miró bien antes de arrojar al precipicio y luego decidió no arrojarse. (¡Qué potra!)

Yo. — Una persona de la cual todos estamos enamorados hasta el cabo de arriba.

El paraguas del médico de un pueblo, cuyo nombre no sabemos

Don Juan Gassol, médico, nos ha visitado todo empipado.

—¿Qué carai le pasa? —le hemos hecho, afable si que también cariñosamente.

—Que me he ido a hacer de médico a un pueblo de pan mojado con aceite y me he hecho la astilla.

—Háganos cinco.

—Verán. Servidor tiene un paraguas que nunca falla. Tan buen punto lo sacó, deja de llover en seco...

(Esta bestieza la dice todo dios que la abille de paraguas.)

A los pocos meses de estar en el pueblo, vino una sequedad que hasta las didas se secaron. No llovía ni poniéndose los calcetines al rey. La tierra parecía una torradora. El trigo de moro estaba a la miseria. Calcule, pues, la barrita que hicieron los payeses al ver que un día se ponía nublado y comenzaba a hacer xim, xim. En esto,

vinieron a decirme que en el mas Garrrell, que cae bien bien a una horita de camino, iba de parto la raspa. La cosa no era para gastar embudos. Yo que sí, que cogí el paraguas i arriba cartrones. Pero, el heredero Pruna, con un pedo de payeses, se me acostó y me hizo:

—Ya hará el favor de dejar el paraguas, ¿eh? No juguemos.

—¿Pero no ves que llueve, pallás?

—A mi plim. Hay que salvar el ocio.

—Oh! Y ahora se pone a llover a botes y barrales!

—Pues no se lo lleva. Somos capaces de atunarlo. Un paraguas que así que sale, sale el sol! Romances...

Y tuve que ir a pie y cogí un encotipado que aun me hace la guitza!

Tiene razón don Juan Gassol. No se puede ser pavero...

REALIZACIONES ATENACEANTES

De un pate hasta allí recibimos el siguiente canto. Que le pruebe.—N. DE LA R.

En la clépsida ancestral,
do la furia entronizada,
agorera y medioeval,
a la mente atenazada,
cauta, acecha por su mal,
vislumbre, en opacidades
lirantes y videntes,
malvestades integrantes,
emanadas de las gentes
que no son simpátizantes.
Iconoclastos ignotos
que destilan baba vil,
forjando, en opacos cotos,
con intelecto servil,
males parcos de antidotos.
Tenebrosidad emana
de las cavernas ruines
do se cobija inhumana
la fiera que a paladines
masticar ansia vana.
Virus nefasto, roer
sueña glorias: intentona
repetida por doquier.
Nada: ¡Viva el «Barcelona»!
Piera, Sagi y Samitier!

Socio NÚM. 61.461

Del capazo filosófico

—¿En qué se parece uno que se tira a la calle desde arriba de todo de un terrado, a la Raquel Meller?

—En que s'estrella!

—¿En qué redemontres se parecen Napoleón y una mesa de café?

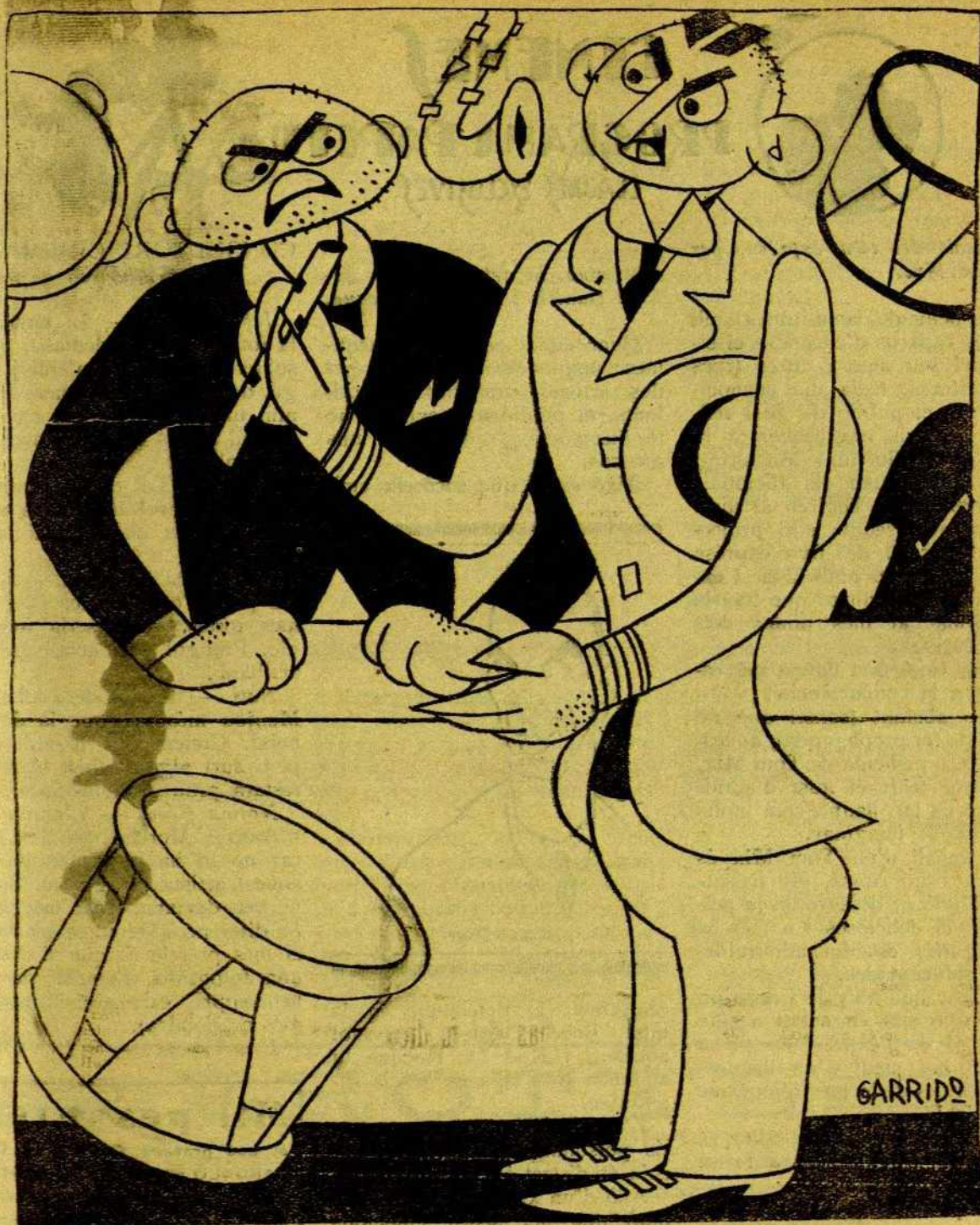
—En que dominó por aquí, dominó por allí...

—¿Cuáles son los reinos más suspicados?

—El reino de los cielos, el reino de la felicidad y el reino...coronte. (¡Qué pallás!)

—¿Y la legumbre más fresca?

—¡L'haba...nico!

—Set pessetes aquesta flauta? Però, home, si està plena de forats!

ESQUITXADES

Jo no sé per què el cotxer del cotxe en què va la Rita sempre es descuida de treure el retol que diu «Se alquila».

—Tens quatre duros, Anton?
—No en tinc més que dos, Panlcràs.
—Doncs deixa'm aquests dos, i els altres dos me'ns deuràs.

El meu amic Pau Galí, que és molt amic de tothom, es va enfadar molt ahí tan sols perquè li vaig dir el cognom abans que el nom.

CINEMES

PROGRAMA PAPITU

LLAUNES EXCLUSIVES

«L'assalt del tren exprés», per Tom Mix.

Les pel·lícules americanes amb cavalls capaços d'encendre el cigar del seu amo i altres trucs inverosímils, cada dia ensopeixen més el públic de gust refinat i ja sols engresquen a la canalla de Llofriu i Mastorrat.

Per això quan els aficionats al *séptimo arte* llegiren al diari que al «Coliseum» s'hi projectava «L'assalt del tren exprés» arrufaren el nas amb fàstic i exclamaren amb un to que hauria esborronat al més pintat dels empresaris:

—Sí, vaja, una llauna per escamar a la concurrència!

I no obstant (consti que no tracto de fer propaganda), aquesta darrera pel·lícula de Tom Mix, que vaig tenir el gust d'admirar, no és tan llauna com molts han volgut imaginar.

El treball d'en Tom Mix és elegant i no cansa, els paisatges en què es desenrotlla la pel·lícula són deliciosos i a més hi ha algunes escenes admirablement solucionades.

Es clar que allò de treure un home que està enganxat a sota un vagó de l'exprés (en plena marxa) per medi d'un llaç escorredor, és de lo més idiota que hem vist!...

...Però, resumint, el «film» és acceptable i no arriba a fer-se pesat.

Que ja és dir!

LA INGLESA
EN BARCELONA!
16, SAN PABLO, 18
VENDEN LAS MEJORES
COMAS HIGIENICAS

También sirven fuera con vidrioles por correo.—Pedid catálogo.

Hay servicio de LAVAJES DESINFECTACION de 10 mañana a 2 madrugada. 7 pta. acudiendo pronto a estos lavajes se evitan
MALES SECRETOS

«Susanna, la detectiu», per Bebé Daniels i Rod La Rocque.

Quan una pel·lícula d'argument magret és interpretada per dos artistes simpàtics i excel·lents, el públic més exigent no té inconvenient en fer els ulls grossos.

Això és el que succeeix amb

KARL DANE

«Susanne, la detectiu», en la qual Bebé Daniels, sobretot aquesta, i Rod La Rocque hi aboquen tota la seva gràcia inimitable.

L'ambient en què es mouen els personatges d'aquesta pel·lícula és distret i modern.

Allò d'un xicot (Rod La Rocque) que per sentir emocions fortes, posseint una fortuna envejable, es dediquin a guiar un taxi no ens va acabar de fer el pes, però.

...

La música deliciosa com de costum, dit sigui en honor del mestre Blai Net.

L'ESPECTADOR CONSCIENT

CONSULTORI CINEMATOGRAFIC

Jepic Repic. — Li enviarem la fotografia que demana, però, sobretot que no se n'enteri ningú, doncs, com que només en ténim una ens trobaríem amb un embull si ens en demanaven alguna altra.

Nita. — Tot el que vulgui; però, qualsevol li demana a en John Gilbert que es faci tallar el bigoti!

Pere Roca i Penya. — Si no fos per la cara, el cos i les cames tortes, vostè seria fotogrènic. Prengui paciència, que tot arribarà!

Nati. — L'edat de l'Adolphe Menjou més val que la desco-neixi. Creiem que dient-li que ja li surt algun cabell blanc ja restarà prou desil·lusionada.

Norma Ford. — L'adreça de n'Antoni Moreno no li dono, car no hi ha res a fer, doncs, aquest artista ja és casat. Si ho fa per demanar-li la fotografia és diferent. (De totes maneres, el més pràctic és que si desitja una fotografia d'en Moreno se la compri, car, així li sortirà més econòmica).

Ben Turpin. — Sí; en Char-

Mil pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Doctor PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries.

Quaranta quatre anys d'èxit creixent.

Premiada amb Medalla d'Or a les últimes exposicions com s'ha presentat. Úniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li l'avaluació sobre tots els seus atjures.

Farmàcia del Pl.
Pl. del Pl, 6-Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

lot és l'interpret d'«El circ», em sembla. Si li interessa molt ja ho preguntaré.

Una fotogènica. — Lluïsa Brooks calça el 36. A Pola Negri no li agrada el gramofon.

LARS HANSON

Cabell d'àngel. — Sí, pot provar l'aigua oxigenada.

En Roy d'Arcy no és tan mala persona com vostè el suposa i quan fuma fins convida els amics.

Janette Alegrette. — No; vostè confon en Lon Chaney amb

en Jackie Coogan i és una llàstima!

No cal que es preocupi per saber on viu la genial Greta Garbo. Li puc assegurar que té totes les comoditats.

Un aficionat. — Sí; Norman Kerry es richa el bigoti cada matí.

En Moreno és blanc.

Mary Picaford. — No, senyoreta, no; en William Haines només es fica els dits al nas quan s'a pel·licula!

Juliette. — Això sí que no ho sé, però, vaja si li interessa molt ho preguntaré a un quiosquer amic meu que és molt aficionat a llegir arguments cinematogràfics.

MR. KRAK

★ ★ ★

CONTE JUEU

Es costum que durant una de les cerimònies religioses dels jueus, en arribar el moment que ells en diuen «Kaddisch», els fidels cloguin per un moment els ulls.

Darrerament, sobre un dels murs d'una gran sinagoga, s'hi ha col·locat el següent rètol imprès amb grans lletres:

«Avis. — Durant la cerimònia del Kaddisch, l'administració d'aquest temple no respon de la desaparició dels reclinatoris.»

FALSA ALARMA

La minyona fa un xiscle.

—Senyoreta, cuiti, corri!

—Què passa?

—El nen s'ha empassat una pesseta!

La mare cau en basca.

El pare enjega un renec d'aquells recargolats.

L'avia encén un ciri i fa una prometença.

Però, oh, sort!, al primer pis hi ha un metge i el pare de la criatura hi corre.

—Cuiti, vingui, senyor doctor.

—Què hi ha? Quina novetat tenen?

—Que el nen, jugant, s'ha empassat una pesseta.

—Carai, carai! Això té gravetat. Facin-li això, facin-li allò...

Al cap d'un quart, el pare torna a visitar al metge.

—Què hi ha? Que s'ha empitjorat?

—Ca, no, senyor doctor! La cosa no té la importància que ens temíem.

—No?

—No. Sinó que les dones tot ho exageren, sap?

—I doncs, què ha estat?

—No és pas una pesseta el que s'ha empassat la criatura!

—Ah, no? Doncs què?

—Només és una peça de deu cèntims!

EROTYL

és el producte màgic per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTÈNIA per cròniques i rebels que siguin a tot altre tractament

PREU: 21'75

GINELASA-VAGINODES: Per la higiene íntima de la dona: Com a preventiu i curatiu de les afeccions de l'aparell genital de la dona: PREU: 6'70

GONICIDEOL: El remei de resultats més positius i ràpids per a la curació de la blenorragia. PREU: 8'20

ANTILUETICOS DUTREM: Medicació antisèptica per excéllencia, juijada superior a tots els altres preparats antisifilítics per la seva reabsorció certa, gràcies a l'especial preparació que consta, per la seva activitat segura. Són injeccions subcutànies, completament indolores: PREU: 15'20

Fullerons gratis ■ Laboratori Farmacològic

W. DUTREM

Mée Alt de San Pere, 50
Tel. 1436 S. P. ■ Barcelona

—Doncs ara, imagina't! El propietari ha dit que m'augmentaria!...

A L'HOSPITAL

El metge.—Amic meu: l'hauré de tornar a obrir. M'he deixat les ulleres dins del seu ventre.

El pacient.—Més m'estimo pagar-n'hi unes de noves.

(De Le Journal Amusant.)

—Sepàrem-nos! Torna'm les cartes!
—I tu, els cabells!

(De Cyrulik Warszawski)

—Com, fill meu? Et vols fer aviador, havent-hi, com hi ha, tants accidents?

—I com és que vostè es fica al llit cada dia, éssent el moc on s'hi moren més persones?

(De Le Rire.)

—Porc! Brut!

—Si ets home, digues-m'ho al carrer!

(De Le Dimanche Illustré.)

En el Paradís.

Adam.—Com és que has tardat tant a venir de la font?

Eva.—Es que hi havia cua.

(De Le Journal Amusant.)

—Per què no et vols casar, Pepeta?

—Perquè trobo que ha d'ésser molt avorrit menjar sempre el mateix plat.

(De Sans-Gêne.)

LA TRADICIÓ EN EL TEATRE

(Treball del malaguanyat Jandru Soler)

Molts innocents es pregunten el per què l'art de la presentació teatral—sia en el que es refereix a indumentària, sia en el decorat, sia en el moviment de comparses i cors i àdhuc en les encarnacions de determinats personatges—continua tan bàrbar. Nosaltres, que es pot dir que hem nascut sobre les taules procurarem contestar.

El fenomen es deu a dues raons:

Primera. La tradició, en el teatre, és llei suprema i sagrada, i en la forma que es presenti, per estúpida que sigui, es conserva amb la puresa d'un ritual.

Segona. Tots els que intervinguen en els dintres de l'abans anomenat teatre—sastres, saba-ters, atrecistes, etc., etc.—, salvant poques excepcions, i amb perdó sigui dit, són el més negat de cada gremi. Entra en aquesta segona raó el que molts directors són tan negats i rutinaris com els abans indicats, i així mateix hi entra que encara hi ha artistes molt pitjors en ço que es refereix a bon gust, en especial si són d'òpera, pels quals s'ha inventat la màxima que diu «La veu està en proporció inversa del sentit comú».

Posem exemples.

Primera època. La formen tot allò que és romà, grec, assiri, hebreu (menys el que és egipci, que se'n diu «època de l'Aïda» o de «La corte de Faraón») i se'n diu «de túnica», amb les combinacions de *ropón*, *peplo* (sic) i *mantollin*; sol anar amb malles brutes i al garró, samarreta id., casc de carró (si és qüestió de guerrers), *coletero* i bigoti (tots els coristes que en tenen). Exemple: els bombers grecs que surten amb aquell Sant Josep en l'acte de la Grècia del «Mefistòfele».

Segona època. Se'n diu de To-

nelete. El mateix té que sigui segle IX que X que XV, perquè el *tonelete* arriba fins allà on vulguin. Exemple: aquells reis d'oros que surten en el «Lohengrin», «La favorita», «El trovador», amb els braços i cames coberts de cota de malla, *tonelete* de vellut negre o vermell amb sarrells d'or, cinturó amb claus de cadira, birret de sota de bastos i polacres de vellut amb pell d'espolsadors i cordons d'or, com les que duïen anys enrera les noies d'una família francesa, que rebia molt al carrer d'Alba.

LA IDEAL

NO TJENE RIVAL EN GOMAS IGIENICAS

Clinica de vías urinarias - Tratamiento abortivo de la blenorragia
= Servicios permanentes =

LAVAJES E IRRIGACIONES

San Ramón, 29 (cerca Conde. Asalto)

Ah!, per fer «El trovador», s'hi afegeix una banda vermella de general, manoples de llauana i casc d'armat amb cansalada i plomes; casc que no ha existit mai i que va empescar-se un famós llauener.

Tercera època. En diuen de *trusa* i *ropilla* i més vulgarment de *conde* quan a més porta aquella capeta que en diuen *ferruella*. Correspon al segle XVI i no se sap ben bé a quants més. Serveix per fer el «Tenorio», «La Gioconda» i «L'Africana»; per més que en aquesta última el tenor no va de *trusa* com els altres, sinó amb un trajo que no és cap època ni país i que sembla inventat pel senyor Clauso-lles, ortopèdic, puix és igual al que vesteix aquell senyor de cera rancia que té a l'escaparata tot cobert de braguers i embenat.

A aquesta època correspon també l'almoïner, o sigui, la cartereta, en la qual no cap res din-

tre i porten penjada totes les Marguerides que canten el «Mefistòfele» o el «Faust». I això és tan sagrat, que sense l'almoïner, les trenes rosses, el vestit blanc escotat i ensenyant les mamelles (fins per anar a missa!), i el pobre Mefistòfele vestit de dimoni d'estel, no es pot cantar l'òpera!—Conti-m'ho a mi, que anys enrera ho vaig voler esmenar al «Liceu»! Hi hagué un bullit!... Per poc hi perdo l'altre ull i tot!—Amb la tradició no s'hi fan bromes!

Quarta època. Correspon al trajo a la «xamberg», o sigui, de mosqueter, que per més senyes sempre és de color gris, sens dubte per allò dels *mosqueteros grises*.

Cinquena època. Pertoca al trajo *Valier*, terme estrany que, encara que sigui corrupció del nom *La Vallière*, meuca de Lluís XIV, no sabem què té que veure amb la roba. Agafa els regnats de Lluís XIV i XV i també se'n diu de «marqués» o «a la Federica» si és de militar, i es porta amb canyes de xarol, perruca blanca, bigoti i fins *luchana*!, com el tenor del «Barbier de Séviglia» en el segon acte.

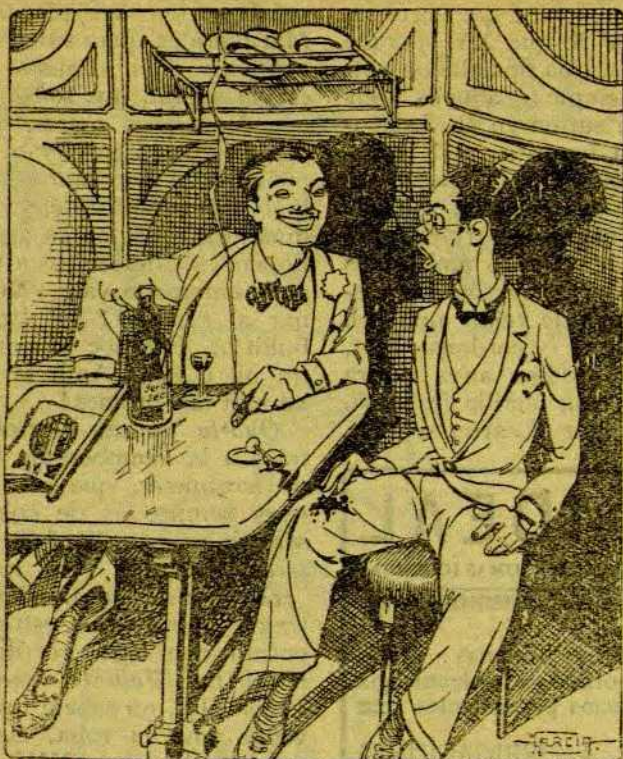
La última època correspon al regnat de Carles IV i se'n diu de *Figurón* pels homes i de *medio paso* per les dones.

A part hi ha aquells geos de color de pansa amb trenzilles vermelles, que junt amb uns barrets tous, calces curtes i mitges blaves, porten els coristes homes, el mateix si fan «La tempestad», que el «Manon Lescaut» o «Las bribonas». D'aquests trajos, sense nacionalitat ni època, se'n diuen «de paletó».

Fialment, d'aquells hàbits de frare, blancs, amb creu vermella, de l'ordre de «mercenaris», que porten el tenor de «La favorita» per cantar l'*Spirito gentil*, i moltes senyores de compromís per anar als balls de disfresses (puix *tapan* molt), se'n diuen *Gayarres*.

CAPSULES PERUVIANES

Útic i prouatremel que en poca dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fúixos, &c. per antigues que siguin. — BORRILL: Atillo, 52

—Tot el pantalon mullat!
—I ca, home, i ca! Que no li veus que és vi sec?

I parin de comptar, que s'han acabat les èpoques!

I el mateix que per la sastre-
ria, la tradició existeix per tots
els rams en el teatre. Així, pel
cos de ball, ja se sap, la *mestra*
classifica les *boleres* en els se-
güents grups i a cada un d'ells
correspon una mena de ball, que
sempre és igual, també per tra-
dició. Les *baiaderes*, que van
amb les mans al clatell, ballen
amb mandra i al final mig s'age-
nollen i amb els braços fan com
si descapdellessin troques (Ve-
gi's el ball del «Sansón».) Les
Bacants, que duen copa de llau-
na dorada i salten fent veure que
s'esbogerren, mentre les *Gali-
mendis* (la Pauleta vol dir *Gany-
medes*) els aboquen uns gerros

de cartró que en diuen *àmfores*.
Les *Nimfes*, que van sempre de
blanc, i les *Amazones*, que por-
ten una llanïa curta (el *dardo*)
i una tapadora per escut, i quan
ballen fan *peleia*, com les del
quart acte de «L'Africana».

Si n'hi ha de tradicions! No
acabariem mai! Una de les més
poca-soltes és la que la mar i tot
el que és aigua, en el teatre, es
trobi sempre més alt de nivell
que la terra i s'hagi de «baixar»
de les barques, de vegades da-
vallant dos i tres graons. Com
també que els mariners que les
tripulen remen sempre a l'inre-
vés, de pressa i com si desfessin
xocolata. Aquestes darreres bes-
tieses són clàssiques i poden veu-
re-les cada vegada que fan «La

SARNA = = RONYA

Es cura radicalment amb el
SULFURETO CABALLERO
La fa desaparèixer en 10 minuts

De venda: Comte de l'Asalto, 88
i Centres d'Específics

Marina», «Els hugonots», la
«Aïda», «La Gioconda» i altres
obres aquàtiques.

Tan tradicionals com les an-
teriors són les següents. El que
cap porta no tingui mai pany.
El que els xinesos i japonesos
(que al teatre tots són uns) ca-
minin a saltirons i amb els dits
assenyalant el cel, i que els ne-
gritos portin la samarreta i cara
negres i les orelles i el clatell
blancs. El que els anglesos ha-
gin d'anar sempre amb patilles
rosses, casc blanc i parlin com
el que va servir de model: el fa-
mós anglès dels «Sobrinós»,
aquell que en l'últim acte, quan
es desperta demana: «Que me
traigan el chocolate!...» El que
tots els tenors que fan «L'Afri-
cana» surtin a cantar la *llonga-
nissa* de l'«O paradiso!» sense
res al cap, en un país que hi fa
un sol que estavella! Es coneix
que Vasco de Gama devia tenir
el cap dur!

Si n'hi ha de ximpleries i si
se'n fan! En el jardí del «Faust»
fins fa poc hi posaven tarongers.
A l'Alemanya del Nord!

I el Raül dels «Hugonots»
(pobre xicot!)(que sempre ha
d'anar de morat, com un bisbe,
i amb aquella cadena de *portie-
re* al coll.

I en la «Carmen» aquells con-
trabandistes andalusos amb bi-
goti.

Bé: doncs de contrasentits
com aquests se'n veuen fins en
els teatres i amb les empreses
que tenen un director que en
diuen *artístic*. Diguem, a honor
de la veritat, que el passar per
un bon director artístic en el tea-
tre, també és una tradició com
qualsevol altra.

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venta de GOMAS higiénicas de las mejores
marcas alemanas, no tiene rival PRUEBENLAS Y SE CONVENCERÁN

MATA LADILLAS EN POLVO A 0'50 ptas. CAJA

1, SAN RAMÓN, 1

BARCELONA

—Jo a la meua dona no li he posat mai la mà a sobre.
—No li ha pegat mai?
—Això sí; però li pego amb el bastó.